

— Чи можна сподіватися, що наступною вийде поетична книжка Оксани Забужко?

Оксана Забужко: Е, поетичні книжки, на відміну від прозових, плануванню на піддаються, в них інша логіка самозародження – “нелінійна”. А наступним має вийти наше листування з Юрієм Шевельовим. І ще кілька за давнених проектів печуть руки, а тимчасом калатають західні видавці, що хочуть перекладати “Notre

Dame d'Ukraine”, та тільки ж для зарубіжного читача, котрий геть нічого ніколи не знає ні про українську культуру, ні про історію, цю книжку треба адаптувати, фактично – переписати, а це вже для мене найчорніша панщина, яку можна собі уявити. Словом, якийсь час доведеться розв'язуватися з усіма нагромадженими за час роботи над “Музеєм...” “боргами”, поки зможу взятися за нову прозову книжку, яка теж уже давненько мене “кличе”.

Сергій Шебеліст

ЧАРІВНИЙ СОЛОВЕЙКО З ОРЖИЦЬКОГО КРАЮ

Народна артистка СРСР і України, солістка Київської філармонії та хорової капели “Думка”, лауреатка Шевченківської премії, професорка Національної музичної академії імені П. І. Чайковського Діана Петриненко – людина надзвичайно жвава, оптимістична, дивовижно молода душею. І хоч сьогодні вже не часто виступає на концертах (дякувати Богу, повернуло на дев'ятий десяток!), приділяє багато уваги вихованню нового покоління вокалістів, які працюють в Україні та за кордоном. Не забувають про свою видатну землячку і на малій батьківщині – Полтавщині: уже впродовж 20 років в Оржицькому районі періодично відбувається обласний конкурс співаків на призи Діани Петриненко, котра – як почесний голова журі – майже завжди пошановує своєю присутністю це змагання вокалістів і дарує радість спілкування з нею.

— Діано Гнатівно, що Ви відчуваєте, приїжджаючи на Полтавщину?

Діана Петриненко: Я завжди, коли їду сюди, відчуваю тривожний стан. Навіть коли приїздила з друзями, то просила зупинитися, щоб понюхати землю, бо в Києві, там, де моя дача, вона не така. Мене завжди питають: “Що з тобою?” У мене тахікардія починається, я так хвилююся, бо люблю цю землю – ніде немає такої пахучої і рідної. Звісно, я їду сюди із задоволенням.

Два роки тому ми з сестрою приїжджали в село Круподеринці, де тоді відбувався конкурс вокалістів, і, поки він не почався, попросили водія на одну хвилиночку відвідати рідну Сазонівку. Тільки я ступила на землю – через п'ять хвилин було півсела. Колись люди дуже

родичалися, був зовсім інший уклад життя: бабуса мала восьмеро дітей і двадцять п'ять онуків. Усі її любили й намагалися піти до неї в гості. Бабусі нічим було пригостити онуків, тому вона казала: “Дочко, візьми хлібця свіжого, полізь на вишню та поснідай”.

— Ви бачите, як у динаміці змінюється ставлення людей і, зокрема, молоді до української пісні?

Діана Петриненко: Молодь більш сучасна, але вона не забуває народну пісню, це вже прекрасно. Я багато років живу в Києві навпроти школи, тож не раз чула, як раніше на випускному вечорі виходили діти і співали “Ой чий то кінь стоїть”. Мені було так приємно, а тепер учням нічого співати. Вони

намагаються виконати щось естрадне, але це ж не заспіваєш – треба тільки розказувати. Так що мені на Полтавщину дужче хочеться їхати: і пісню рідну почуєш, і людей рідних побачиш.

– *Як Вас зустрічають удома: як зірку чи як землячку?*

Діана Петриненко: Якби мені не нагадували, що я народна артистка, то давно вже забула б про це (*сміється*). Мене зустрічають рідні, близькі люди. Із старшими я пасла корови в Сазонівці. Пам'ятаю всі місця дитинства, як одразу після війни розряджали снаряди, кидали з хлопцями гранати в колодязь, гралися так, але були й нещасні випадки. Після війни було страшно, під час відбудови – важко. Мама дуже багато працювала, я їй і хрещеній допомагала полоти, не встигала за жінками, мені було соромно, що з мене люди сміятимуться. Найгірше для мене було збирати солому, бо я не встигала робити це, як кажуть, “з-під хвоста”, але згодом навчилася і скирдувати.

– *Ви нині часто співаєте?*

Діана Петриненко: Зараз я більше викладаю, а співаю переважно на ювілеях письменників і акторів. Також я минулого року виступала на звітному концерті Полтавської області в палаці “Україна”. Викладати мені і важко, і приємно. Важко, бо маю дванадцять студентів, з кожним окремо треба займатися по сорок п'ять хвилин, аудиторій не вистачає. Дуже багато в академії іноземних студентів. Іноді йду коридором і не розберу, чи я в Китаї, чи в Україні. Буває – подумаю: “Боже, як я втомилася”, а через день усе минає, і так приємно робиться. Я люблю студентів, хоч вони в мене і на голові сидять.

– *Чи є у Вас вихованці, досягненнями яких пишаєтеся?*

Діана Петриненко: Мої студенти стали заслуженими і народними артистами України, деякі з них працюють за рубежем. Іноземних вихованців у мене не було, крім однієї японки, але це було чудо – Кіміко Такая! Вона дуже працююча, має гарний голос. Уже на останньому курсі вона заходила в клас і говорила мені українською: “Доброго дня, Діано Гнатівно!” Потім, бачу, коло неї крутиться один блондинчик, а вона каже: “Знайомтесь, це мій хлопець”. Так і забрала його в Японію. Одного разу я порадила Кіміко одягнути кімоно на концерт у Будинку вчителя, вона вийшла на сцену і виконала пісню “Ой не світи, місяченьку”. Усі в залі хлюпали носом і ридали – так гарно співала. Я люблю своїх студентів за те, що вони цілеспрямовані, хочуть співати й у них є благородна мета.

– *А як Ви оцінюєте сучасну естраду?*

Діана Петриненко: Дещо подобається, наприклад, мій син Тарас (*сміється*). Звісно, є інші талановиті люди, але я не розбираюся в їхній творчості. Я, скажімо, не сприймаю рок, бо вважаю, що це не музика, а якийсь цирк. Я не можу цього не тільки слухати, а й дивитися.